

Мені не жаль, що нам судилось...

Петро Карманський

Мені не жаль, що нам судилось
Нести до скону хрест розлуки,
Мое чуття не раз сталося
На пробнім камені розпуки.
Мені не жаль...
З мертвих спокоєм йму верстати
Тернистий шлях страждань і суму,
З брильянтів сліз буду кувати
Твої трофеї: скорбну думу.
З мертвих спокоєм...
Лиш інколи в часі знемоги
З дна серця вирветься зітхання,
І я упаду край дороги
І проклену своє страждання.
Лиш інколи-
Як побачиш сліпця, що край шляху пристав
І тривожно шукає дороги,
Прийми, розпитай і на путь його справ,
Роз'ясни йому хвилі тривоги.
Глянь, це я. Морщина поорала чоло,
Буйний волос інеєм покрився;
Провалилось життя, мов з водою пішло,
Завчасу я журую упився.
Із потоку життя я знімав рамена
І благав на колінах підмоги,
Але ти перейшла, гей царівна грізна,
І лишила мене край дороги.
Рік за роком минав, я розпучно ридав,
А з сльозами я виплакав очі.
І тепер я охляв, серед шляху пристав,
Серед тучі і громів і ночі.
Ти могла мене зняти понад земні світи
І вчинить самим Ікаром-богом,
А тепер я сліпцем волочусь без мети,
А мій лан спочиває відлогом.
Прийми, подивись і на путь мене справ,
Роз'ясни мені хвилі тривоги!

Я втомився, охляв, серед шляху пристав
І тривожно шукаю дороги.
А все ж таки мені здається,
Що я діждуся свого свята,
Що ти прийдеш колись до мене
І заговориш як до брата.
Прийдеш, як мрія, що зродилась
З безсонниці, зітхань і туги
І щирим словом зачаруєш
Мої застарілі недуги.
Мені здається... Чи сповниться
Моя надія — сам не знаю.
Я квітами прибрав хатину
І терпеливо дожидаю.